

lovene op til en samlet Overvejelse. Jeg tror, at hvor man færdes omkring i Landkommunerne, vil man stadig høre Klage særlig over Loven angaaende de udenfor Ægteskab fødte Børn. Ved Værgeraadsløven er der ogsaa en hel Del at anke over, saa jeg antager, det vil være tidssvarende snarest muligt at optage den til Revision. Det glæder mig altsaa, at Udvalget har udtalt Ønsket om at tage en saadan stor gennemgribende Ordning af Børneforholdene op til Overvejelse. Det andet, jeg vil takke Udvalget for, er, at det har bragt et helt andet System ind i Loven, end der er foreslaaet af Regeringen, nemlig at man skal til at lægge alt, hvad der hører under denne Sag, hen til Kommunalbestyrelserne, og at vi blive fri for endnu et Raad foruden dem, vi have omkring i Kommunerne. Disse Forbedringer, som følge af de Ændringsforslag, der ere stillede, tiltale mig i høj Grad, og dog vil jeg sige, at der endnu er Ting, som jeg ikke rigtig synes om.

Det første, jeg har lidt imod, er de sidste Ord i Ændringsforslag Nr. 1: „under Ægteskab adopterede Børn“. „Adoptererede Børn“! Ja, i ældre Tid var det vist saadan, at det var noget meget ædelt og godt, udsprunget af Kærlighed til Børnene eller deres Forældre, naar Folk adopterede et Barn, men den Slags Børn behøve vi vist ikke at være bange for skulle falde ind under denne Lov. Men nu til Dags vokser der ved Siden af det gode ogsaa daarlige Ting op. Man har set, at man kalder det at adoptere, naar man tager Børn i Pleje for en Sum en Gang for alle osv. Denne Spekulation har dog vist endnu ikke givet sig saa meget slemme Udslag. Men saa har man en tredje Form, og det er den, jeg er bange for vil komme til at florere noget mere, hvis dette Ændringsforslag vedtages: at et Par Folk, som adopterer et Barn for en vis Sum, spekulerer i, at de tillige have den Udvej at falde ind under denne Lov, naar de ikke kunne forsørge dette Barn, og det kunde blive en af de mest uhyggelige Spekulationer i Børn, der kunde tænkes. Jeg vilde nødig have, at vi skulde vedtage et Ændringsforslag, der kunde føre til et saadant Maal.

Med Hensyn til det sidste Punkt i Lovforslagets § 4 skal jeg kun sige, at det ved første Behandling blev stemplet som en Bestemmelse, der kunde skabe Umoral, og jeg tror, der ligger noget deri. Jeg gaar ud fra, at Udvalget ogsaa har set dette, da det har stillet et Ændringsfor-

slag for at lempe noget paa dette Forhold, og jeg skal indrømme, at det virkelig er et Skridt i den rigtige Retning, men jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt. Jeg vil derfor henstille til Udvalget, om det ikke til tredje Behandling kunde indsætte Bestemmelser, som i højere Grad kunde medvirke til, at denne Paragraf ikke faar uhyggelige Følger.

En Bestemmelse, som er mere gennemgribende, findes i § 7, hvori det bestemmes, at af Underholdsbidraget udredes en Trediedel af Statskassen. Lovforslagets Bestemmelse gaar ud paa, at Statskassen skal give en Trediedel, Amtsrepartitionsfonden en Trediedel og Sognekommunerne — her kan jo blive Tale baade om Forsørgelses- og Opholdskommunen — en Trediedel. Den Trediedel, der udredes af Amtsrepartitionsfonden, har man nu, hvad jeg anser for rigtigt, lagt over paa Kommunerne, men jeg tror, at Bidraget fra Statens Side er sat vel højt. Thi Grunden til, at Alderdomsforsørgelsesloven — og det samme gælder andre Love af lignende Art — er bleven forvaltet noget for flot, saa at Folk, der ikke befinde sig i de Omstændigheder, som Loven kræver, nemlig at de ere ude af Stand til at forsørge sig selv og deres Familie — efter de senere Ændringer er der endog givet Tilladelse til, at de paagældende kunne have en Indtægt af omtrent 100 Kr. om Aaret —, ere komne ind under Alderdomsforsørgelsesloven, er ene og alene den, at Sognekommunerne have ræsonneret som saa: Komme de paa Fattigvæsenet, skulle vi betale det hele, komme de ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, faa vi Halvdelen fra Staten. Det er i Virkeligheden en Fejl ved den gamle Alderdomsforsørgelseslov, at den har saa vid en Grænse, thi havde det ikke været Tilfældet, vilde det ikke være sket, at Folk, som man aldrig havde tænkt skulde komme ind under Alderdomsforsørgelsen, ere komne ind derunder. Jeg tror derfor, at en Trediedel her er for meget, jeg mener, at vi i Virkeligheden skulle lægge Ansvaret, hvor det bør ligge, nemlig paa de kommunale Raad. De skulle vide, at de ogsaa maa tage Byrden. Der kan ydes en mindre Hjælp af Staten, men en Trediedel, mener jeg, som sagt, er for meget.

Maa jeg i denne Forbindelse give min Tilslutning til den ærede Ordførers Omtale af Forholdet mellem Forsørgelses- og Opholdskommunen. Hvis dette Lovforslag bliver til Lov, vil det være umaadelig let for en Opholdskommune rask væk at sige: